

زنی عاشق در میان دوات غادة انسان

غادة السَّمَّان أرجند سطر

🗆 تولد: ۱۹۴۲ دمشق، از پدر و مادر سوري

🛘 پدر: مرحوم دكتر احمد سمان، وزير آموزش و پرورش سوريه

□ تحصیلات: لیسانسیهٔ ادبیات انگلیسی از دانشگاه سوریه

فوق لیسانس ادبیات اگلیسر از دانشگاه بیروت دکترای ادبیات انگلیسی از دانشگاه لندن

🗆 مشهور ترین آثار

ـ چشمانت سرنوشت من است (مجموعة قصه). ۱۹۶۲

ـ به تو اعلان عشق میکنم. ۱۹۷۶

ـكوچ بندرهاي قديمي (مجموعهٔ قصه). ٩٧٣

-حب (عشق). ۱۹۷۳

ـ کابوسهای بیروت (رمان). ۱۹۷۶

ـ شهادت مي دهم برخلاف باد. ١٩٨٧

- غمنامهای برای یاسمنها. ۱۹۹۶ - بیروت ۷۵. ۱۹۷۵ - زنی عاشق درمیان دوات. ۱۹۹۵

مابدیت یک لحظهٔ عشق است. ۱۹۹۹ ممکاری مداوم با مجلهٔ عربی الحوادث، به عنوان نویسندهٔ

ل همچاری مداوم با مجله عربی الحوادث، به عنوال نویسنده سنون مشهور «لحظات رهایی».

يادداشت مترجم

آنچه پیش روی دارید سومین دفتر، از اشعار خانم غادةالسمان است، که به فارسی منتشر می شود. دفتر نخست «دربند کردن رنگین کمان» نام دارد. چاپ نخست آن در سال ۱۳۶۸ و چاپ دوم در سال ۱۳۷۸ به کوشش نشرچشمه، منتشر گردید. دفتر کوم با نام «غمنامهای برای یاسمنها» در سال ۱۳۷۷ به همت نشرچشمه به شعر دوستان تقدیم شد.

اکنون دفتر سوم با نام «زنی عاشق درمیان دوات» به خوانندگان هدیه می شود. اشعار این دفتر بیشتر از ژنی دوشنفکر و اهل قلم سخن می گوید که مشکلات خاص خودش را دارد. و عشق او به گونهای ویژه با دیگران متفاوت است.

000

چندی پیش از خانم غادة السمان خواستم تا برای سومبر دفتر شعرش که به فارسی ترجمه کرده ام مطلبی به عنوان مقدمه، برایم بفر منتد. او نامه ای با عنوان «نامهٔ عاشقانه به خوانندهٔ ایرانی» نوشت. ظاهراً با چاپ بخشهایی از این نامه در مجلهٔ الحوادث در صفحهٔ ویژهٔ خود ار با نام «لحظات رهایی» برخی از تنگ نظران آن سامان، همانند سامان گل و بلبل خودمان، با نقدهای لدنّی و مغرضانه و فلهای، ماطر این شاعر و رماننویس شگفتانگیز را آرزده ساختند.

و لحظاتی که این سطور را یادداشت میکنم، خلقم خیلی تنگ است زیرا شاعر جهان، احمد شاملو را از دست داده ایم. شاملو مهم ترین حادثهٔ ادبی در قرن بیستم ایران است و آیدا بخشی عمده از تاریخ معاصر ایران گردیده است. وجود شاملو و شعر او همچنان دوران سلطهٔ شعر را بر هر نوع هنری در این سامان اثبات می کرد حافظ شیرازی و احمد شاملو آنچنان با افقهای باز به جهان نگاه کردند که غیر از این دو نفر برایم دشوار است که شاعر دبگری را بپذیرم. زیرا شاعران دیگر هر کدام برای شاعر جهان بودن چیزی کم مارند.

تجسم این که دیگر شاملو در میان ما نیست، برایم سخت ناگوار است. من شعر تغزلی معهد را با شاملو و نزارقبانی، تجربه کردم. با این تفاوت که شاملو را در بخش تعهد از قبانی برتر می دانم. حالا در این روزگار بدون شاملو قبانی، مختاری، او کتاویوپاز، البیاتی، گلشیری و د. چگونه باید زیست و سفله سالاری را تحمل کرد؟! چگونه ذره در مآب شدن استاد بزرگ و جامعه شناس متعهد دکتر امیر حسین آربان بور را باید تحمل کرد. بیماری پارکینسون ایشان را از هر نوع فعالیتی بازداشده است: شکسته دل تر از آن ساغر بلورینم

که در میانهٔ خاراکنی ردی رها

عبدالحسين فرزاد مهريور ۱۲۷۹ ـ تهران

غادةالسمان

نامهٔ عاشقانه به خوانندهٔ ایرانی

ما جایگاه کینهٔ زهرآگین را ترک میگوییم. کینهای که برخی از دشسمندوستان نسبت به گریده هایی او نامهٔ عاشقانه ام که برای خوانندگان ایرانی اشعارم نوشته بودم ایراز کردند. این نامه را برای مقدمهٔ ترجمه کتاب «زنی عاشق در میان درات» نوشتم که قرار است به زودی در تهران منتشر شود. این نوشته را به دابال درخواست استاد دکتر فرزاد برای مقدمهٔ سومین کتابم که به فارسی ترجمه شده است برایشان فرستادم. دو سال پیش «غمنامه ای برای یاسمن ها» به وسیلهٔ نشرچشمه، منتشر شد. همچنین چند ماه پیش چاپ دوم نخستین کتابم با عنوان «دربند کردن رنگین کمان» به بازار آمد همهٔ این آثار با ترجمهٔ این استاد و شاعر باریک اندیش است. او مرا به خوانندهٔ ایرانی شناساند و باعث شد تا از استقبال گرم ناقدان و خواندگان آده سامان بهره مند. گردم.

امیدوارم که این ترجمه های جدید آثارم، هیجان و حسادت را برضد من بیشتر کند. واللهالمعین.

زخمم را مي بافم

تار تار و پود پود،

چونان قالیچهٔ اساطیری پارسی

و تعویدهای اشتیاق و طلسمهای روزگاران زیبای گریخته را بر آن مرور میکنم

آنگاه قالیچهٔ زحمم به قرش باد بدل می شود ...

که یا آن

با پاسمنهای شامی

و دعای خیر بانویم زینب(ع)

و دریای بیروت که به کشتی های آزاد عشق می ورزد، به سوی شما پرواز می کنم

به سوی شما پرواز میکنم

چونان پرندهٔ سبید نوروزی

و غمهايم را به شما پيشكش ميكتم:

شكوفه شُكِوفه.

یارانی که اینک این نوشته ها را می خوانید یارانی که به شما عشق می ورزیدم اگر که می شناختم تان یارانی که به شما عشق می ورزم بی آنکه بشناسم تان چقدر ما به همدیگر ماننده ایم

پس این خطوط مرا در دلهای گرمتان جای دهید و غمهایش را با روغن شفابخش عشق، آغشته کنید... کلمه، پنجرهای برگسترهٔ ارواح دیگر است و من باکلمه به عصیان عمر خیام عاشق شدم

و به حکمت زرتشت

واز ملاصدراي شيرازي آموختم

که جان، مسافر سرمنزل آن معشوق ازلی است

و من با افسون كلمه

سپس مرگ درخانه ها و چشم هایتان حواهم تریست روزگاری دراز...

> و من بدین خاطر وامدار شمایم

و وامدار سیطره کلمه

قصه ها و رمان هایم به سیزده زبان ترجمه شد، اما تنها در ایران، راز پنهانم را کشف کردند و برای نخستین بار، ایرانیان بردند که اشعارم را ترجمه کردند، زیرا که عاشقان، راز معشوقان را در در یابند. و ایقاع روح و نغمهٔ بال هایشان را ادراک می کنند، چونان که مرغ عشق، زمزمهٔ همسایه اش را در قفس می فهمد.

تنها در ایران، آن کودک را با زخم آشکارش پلیرا شدند، کودکی که همواره، هزاران سال است که در ژرفاهای من، شیون میکند و پای می فشرد بر این که از کاسه ریگهایی بیرون آید که او را زیله به گور کردهاند. و تا دوردستها برفراز ریگستانها به پرواز درآید ای جای ایرانی که سخنانم را میخوانی، زخمم را در آغوش گیر. زخمی که آرزو داشتم آن را در ظلمت پنهان کنم.

اگر آههای حسرتناک میان مرگ و دیگر مردگان بی شمارم نمی بود، من بر دربند کردن این زخم رازآلود، در غارهای روحم، پای می فشردم و آن را می پوشاندم چونان که دیوانه را می پوشانند نا فریادهای بیمارگونهاش را نشنوند.

آن دیوانه در دهلیزهای رازآلود در بند است. من خواهشهای او را برای پرواز به سوی مطلق و ناشناخته، فروپوشاندم، چونان که بالها در روزگاران و کشی و تاریک، ناتوان بود.

قلب دیراندام را به شما هدیه میکنم، این قلب عاری است: از همهٔ دردها، آوارگیها، خانه به دوشیها، درهم شکستنها، پروازها، شکستها... و حشقش به وطن و آزادی، در یک لحظه و آرزومندیش بر این که آزادی را از جام وطن، جرعه جرعه، بنوشد.

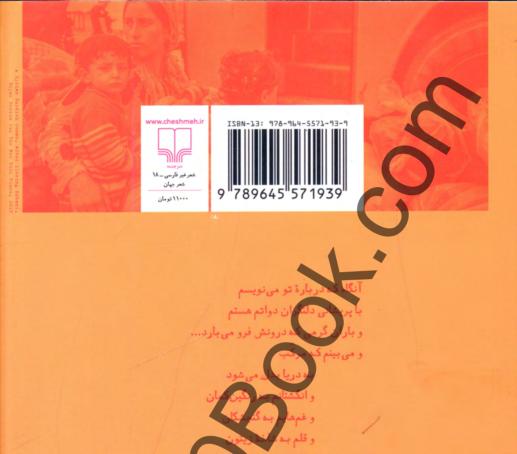
قلب تهي ام را به شما مديه مي كنم.

این قلب برهنه پای، براخگرها می رفسد، چونان قلبهای شما... پس بپذیریدش و با دله تان دمساز کنید...

من همواره عاشقی شگفت بوده ام بالحوالی غریب و متناقض، در غرب زندگی می کنم و دلم در شور است!

پس آن چیست که شما را وا می دارد تا با یقین با روان من درآمیزید در حالی که او شوقهای رازآلودش را در تاریکیها، به سوی ناشناخته و ناممکن، می پراکند، چونان که شکرفه های گریه می گشایند؟

ای پارسیان!



و کاغذم به نظا و جسمم به ابرا و جسمم به ابرا خویشتن را در غیابت از حضورت آزات رکنم و بیهوده با تبرم بر سایههای تو بر دیوار عمرم حمله میکنم خود زیرا غیاب تو حضور است حضور است در مانی نباشد به جز جرعههای بزرگی در شریان من!